

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

Ο Λάρρυ Χουάιτ είχε μια παράξενη φωνή που μάγευε την ώμορφη Λοκμανίδα. Η Λιλιαν Ντρίμ, ξαπλωμένη στην αιώρα, τὸν άκουγε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

—Τά φείδια, τής έλεγε ο Λάρρυ, έδω στην Κεϋλάν, εινε Ιερά, γιατί φυλάνε τους κρυμμένους θησαυρούς. Όταν πεθάνει ένας πλούσιος, δίχως ν' αφήσει κανένα κληρονόμο, εξαγωγίζεει στη ζωή με τη μορφή φειδιού, για νά φυλάξει τόν θησαυρό του. Οί ιδθαγενείς λοιπόν έχουν ένα πανάρχαιο έθιμο. Θυσιάζουν ανθρώπους στα φείδια με την έλπιδα ότι θα τούς βοηθήσουν ν' ανακαλύψουν έναν κρυμμένο θησαυρό...

Η Λιλιαν Ντρίμ, άνασηκώθηκε περιέργη στην αιώρα της. —Είσαι θέσβαιος, Λάρρυ, ότι έδω κοντά, ογτώ χιλιόμετρα μακριά από τή σκηνή μας, στα έρείπια ενός άρχαιου ναού, εινε κρυμμένος ένας άμύθητος θησαυρός;

Ο νέος κούνησε τὸ κεφάλι του, συλλογιασμένος. —Επειτα τήν κύπταξε στά μάτια καί τήν πειράξε.

—Μιά έσύ, Λιλιαν, δέν πιστεύεις σ' αυτά τά παραμύθια. Είσαι ένα ιδιότροπο κορίτσι που κάνει πάντα ένα σωρό τρέλλες. Δέν ζέρεις ποσο θέλω νά σε τιμωρήσω μ' ένα...φιλι στα κόκκινα χείλη σου!...

Η Λιλιαν έσκασε στα γέλια καί πήδηξε κάτω από τήν αιώρα. —Εκείνη τή στιγμή, μήκηε στη σκηνή ο μάστερ Άδάμ Ντρίμ, ο διάστροφος βοτανολόγος. Έδω, παιδιά μου, τά φυτά μεγαλώνουν μπροστά στα μάτια μας. Πρόέξαι σήμερα, ότι τά καινούργια μπαμπού, μέσα σε εικοσιτέσσερες ώρες μεγαλώνουν τριάντα πόντους! Αυτό εινε ένα θαύμα!

Η Λιλιαν, άναψε ένα σιγαρέττο καί θγήκε έξω από τή σκηνή. Τά τελευταία λόγια του Λάρρυ Χουάιτ τήν είχαν ταραξεί. Μιά ήταν αλήθεια λοιπόν; Τήν αγαπούσε αυτός ο ώμορφος νέος ;...

Η Λιλιαν κι' ο πατέρας της είχαν φτάσει λίγες μέρες πριν στην Κεϋλάν κι' ένα παράξενο Ίνδο καράβι. Ήταν ώμορφο σαν ένα έξωτικό κόττερο κι' είχε ένα λοδό κόκκινο πανί, τενωμένο στον τελάρο. Ο μάστερ Ντρίμ, αυτή τή φορά, στάθηκε τυχερός. Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε, μόλις θγήκε στην κίτρινη παραλία, ήταν ένας νεαρός Άγγλος, μελωμώδης από τόν ήλιο. Αυτός ο μυστηριώδης έρμητης ήταν υιός του λόρδου Χουάιτ κι' είχε παρατήσει τὸ Λονδίνο καί τίς τρέλλες του για νά γίνη εκεί κάτω θησαυροθήρας. Είχε μάθει από ένα έτοιμοβάνιο φακίρη, ότι ο μυθώδης θησαυρός τοῦ Άκάβα, ήταν θαμμένος κάτω από τά έρείπια ενός ναού κι' είχε ξεκινήσει από τὸ λιμάνι για νά τόν θρηί. Τή μέρα λοιπόν που είχε φτάσει μακριά, σ' εκείνη τή έρημη παραλία, συνάντησε τόν Άμερικανό βοτανολόγο καί τήν ώμορφη κόρη του κι' άμέσως τούς φιλοξένησε ολόχαρος στη μεγάλη στρατιωτική σκηνή του.

Η Λιλιαν δέν είχε άγαπήσει ακόμη καί τά λόγια του Λάρρυ είχαν κάνει τήν καρδιά της νά ξεχειλίσει από τρυφερότητα. Για νά διώξει λοιπόν εκείνη τή γλυκεία μέθη που τή νάρκωνε, προχώρησε μέσα στη ζούγκλα, αναπνέοντας θαθεία τά έξωτικά της άρώματα.

—Άσφαρι έμωσ ένα σκληρό χέρι τής έφραξε τὸ στόμα κι' ένα άλλο τή σήκωσε ψηλά. —Ενοίωσε κι' άλλα δυνατά χέρια νά τήν αρπάξουν από τά πόδια. —Επειτα κατάλαβε ότι οι μυστηριώδεις άπαγωγείς της τήν έπαριραν μακριά από τήν κατασκήνωσι.

Η Λιλιαν δέν μπορούσε νά φωνάξει. Τὸ σκληρό εκείνο χέρι τή έπνιψε. Μιά δέν έχασε τὸ θάρρος της. —Άφησε νά πέσει τὸ σιγαρέττο της πάνω στο καθαρό μονοπάτι καί πὸ πάνω έβριέει καταγωγή τὸ μαντίλι της. Σε λίγο έβριεε καί τά δυο βαγυλιθια της, τὸ ένα μακριά από τ' άλλο, κι' ήσυχασε λιγάκι μ' αυτά τά ίχνη που είχε αφήσει πίσω της.

Οί άπαγωγείς της, ύστερ' από μιά άτελειωτή πορεία, στάθηκαν τέλος σ' ένα έξεφατο κι' άφησαν καταγή τήν ώμορφη Άμερικανίδα. Η Λιλιαν τότε ειβε ότι είχε νά κάνει με τέσσερες γιγαντόσωμους Ίνδους που φορούσαν κόκκινα τουρμπάνια. Πίσω από τούς κορμούς τάν δέντρων φαίνόντουσαν καθαρά τά έρείπια ενός ναού.

—Άκάβα!... ψιθύρισε με δέος ένας από τούς άγριους Ίνδους. —Η Λιλιαν κατάλαβε άμέσως. —Ήταν τά έρείπια τού ναού τού Ακάβα. Γι' αυτό τὸ ναό τής είχε μιλήσει ο νεαρός Άγγλος που τήν ελάτρευε. Τί τήν ήθελαν άραγε οι Ίνδοί; Γιατί τήν είχαν κλείσει; Για νά ζήτησουν λύτρα από τόν πατέρα της;

Οί Ίνδοί τής έβασαν σφιχτά τά χέρια καί τά πόδια τής μεταφέρανε πὸ κάτω, στη μέση στα έρείπια καί τήν έξάπλωσαν καταγής πάνω στο μαλακό χώμα. —Επειτα έβασαν τής τέσσερες άγκρες τάν σκονιων σέ τέσσερες γερούς πασσάλους. —Ετσι τὸ δεμένο σώμα τής Λιλιαν ήταν άκίνητο.

—Γιατί δέν με δένετε πὸ πέρα... στέναξε η ώμορφη Άμερικανίδα. —Έδω, κάτω από τήν καρδιά μου, νοιώθω τή μύτη ενός μπαμπού που φυτρώνει από τὸ χώμα.

Ο άρχηγός τών Ίνδων, που τόν έλεγαν Λοκμανί, κάθησε σταυροπόδι δίπλα τής χαμογελωμένης.

—Θά έτυχε ν' άκούσης, έμεσιωαίμπε, τής ειπε, ότι τά μπαμπού ελασταίνουν γρήγορα αλλη τήν εποχή... —Ε, λοιπόν, μ' αυτό τόν τρόπο έμεις προσφέρουμε στο θεό Άκάβα τίς θυσιες μας!...

Η Λιλιαν πάγωσε από τόν τρόμο της. Ο πατέρας της είχε πη δὸ καί λίγη ώρα ότι τά μπαμπού θλασταίνουν τριάντα πόντους μέσα σε εικοσιτέσσερες ώρες! Κι' έτσι, άν δέν εβρισκαν τά ίχνη της, άν δέν πρόφταναν νά τή σώσουν, ήταν χαμένη. Η μύτη τού μπαμπού δά τρυπούσε τήν καρδιά της καί θα έβγαине από τὸ στήθος της...

Ο Λοκμανί σέ λίγο έβγαλε από τόν κόρφο του μιά μικρή φλογέρα κι' άρχισε νά παίζει μιά άλλοτκτη μελωδία. Ήταν ένας γυητεύτης φειδιών. Η Λιλιαν έχασε τίς αισθήσεις της... —Όταν άνοιξε πάλι τά μάτια της, η μύτη τού μπαμπού είχε χωθή πιε μέσα στο κορμί της. Κι' εκεί, πὸ πέρα από τὸ πρόσωπό της, ήταν πελώριος άμαντρέτης, ο βασιλιάς τών φειδιών κέμπρα. Έκινιζόταν ρυθμικά, άκοιουθώντας τὸ σκοπό τής μελωδίας. Η γλώσσα του, σαν σκιστή κόκκινη φλόγα, έφτανε κάθε τόσο κοντά στο στεγνά τήν έλιη της. Η Λιλιαν, περιτρωμ, έκανε νά φωνάξει, μιά τήν ίδια στιγμή άκούστηκε βαφικά ένας πυροβολισμός. Ο πελώριος άμαντρέτας, με τὸ κεφάλι αϊμόφυρτο, άρχισε νά σφαδάζει πάνω στο χώμα. Ο Λοκμανί τότε πέταξε τή φλογέρα του καί τὸ έβαλε στα πόδια. Τὸ γήθημα τών φειδιών είχε πάψει. Καί τ' άναριθμητά φείδια πὸν είχαν μαζευτή εκεί τριγύρω, άρχισαν νά κυνηγούν με λύσσα τούς τέσσερες Ίνδους.

Ο Λάρρυ, γιατί αυτός είχε ρίξει τήν πιστολιά, έτρεξε κοντά στην ώμορφη Άμερικανίδα έκοιμε τά δεσμά της καί τή σήκωσε στην άγκυλιά του.

—Ω, έκανε χαμογελώντας, άν ήξερες πόσο φοβήθηκα, άγάπη μου!

Η Λιλιαν έσοκυψε τὸ κεφάλι της στο στήθος του.

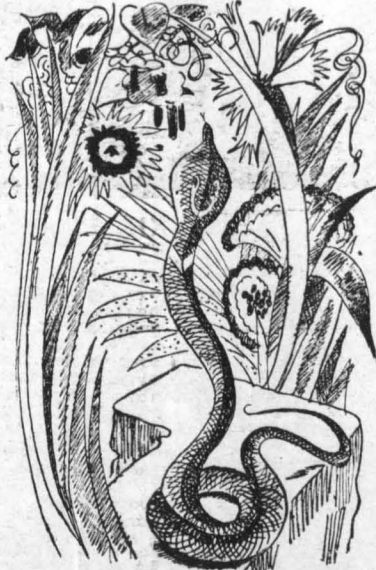
—Άφισε με, Λάρρυ! τὸ ειπε. Δέν θέσλω νά με λές άγάπη σ' ο υ! —Άφησε με... —Ερηί, —Α, όχι! Έκανε κείνος γελώντας, περιπει νά σε προσέγω. Γιατί άλλωώς, τὸ τούς ρεί νά σε κάησι πάλι καμιά τρέλλα... —ήσεις δική μου, Λιλιαν!

Η ώμορφη Άμερικανίδα, δέν τού πού πάντως. Μά τόν φίλησε στο στόμα, μ' έπαράφορο έρωτα.

Ο μάστερ Ντρίμ, που κύπταξε τά έρείπια τού ναού, τούς φώναξε κείνη τή στιγμή ολόχαρος:

—Παιδιά, ελάτε...ελάτε νά δητε τί άνακαλύψα!...

Ο Λάρρυ καί η Λιλιαν πήγα κοντά του (Η συνέχισε εις τήν σελίδα 1005)

Ένας πελώριος άμαντρέτας κινιζόταν ρυθμικά...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 990)

Μάνταλεν. Μά ευχαριστίστηκαν νά τή βασανίζη και νά τήν πειράζη Δέν χώνευε τή Μάριον.

— Δέν μπορώ να καταλάβω, τής έλεγε, τί θές νά κρατάς στό σπίτι αυτό τό παιδί, αφού δέν εινε δικό μου. Δέν τό κλεινεις καλύτερα σ' όρφανοστροφείο νά ηουάσουμε!

Η Μάνταλεν εξάγχιωνόταν, τότε και τόν άπειλούσε ότι ήταν ίκανή νά κάνει κι έγκλημα ακόμη γιά νά προστατεύση τό παιδί τής.

— Ένα βράδυ ο Σμιθ γύρισε από τή Λέσχη μεθυσμένος. Φώναζε σάν άγριάθρωπος και μούγκριζε σάν ταύρος.

— Σίγα και θά ζυμώσης τή Μάριον, τού παρατήρησε ή γυναίκα του.

Μά ο Σμιθ εξαγριώθηκε τότε ακόμη πιο πολύ. "Όλο τό μίσος του εκθύθηκε τότε σέ άκατανόηστες βρισιές γιά τό άδωό παιδί. Η Μάνταλεν έξαλλά άρχισε κι εκείνη νά τού φωνάζη ότι εινε ένας άναίσθητος. "Ο Σμιθ γιά νά τήν εκδικηθή έτρεξε στό δωμάτιο τού παιδιού, άρπαξε τή Μάριον πού κοιμόταν στά χέρια του και τήν έβγαλε μέ δύναμη στό πάτωμα. Τό μικρό έβριζε σάν σκύλος. Η Μάνταλεν έβγαλε μιά σπαρακτική κραυγή και ρίχτηκε στόν άνδρα τής. Άρχισε τότε μιά τρομαχτική πάλη μεταξύ τους.

Τόση ήταν ή λύσσα τής τραγικής μητέρας, ώστε κατώρθωσε νά τόν κυλίση καταγής και νά τόν στραγγάλιση, εκεί κοντά στό πτώμα τής μικρούλας Μάριον.

Αυτή ήταν ή τραγωδία που είχε οδηγήσει τή Μάνταλεν, στό δικαστήριο. Μά οι Ένορκοι δικαιολόγησαν τόν πόνο τής και τήν άδωωση. Η Μάνταλεν όμως άν και ζή τώρα μέσα στήν πολυτέλεια, δέν εινε εύχυσισμένη Κλάιε διαρκώς τό παιδί τής, τήν άμορφη Μάριον, τό φτωχό θμα ενός πλωσίσιου κτηνασθόπου.

ΤΣΑΡΑΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 983)

λητους ανθρώπους. Τό μυαλό μου εινε σταματησει και δέν σκεπτόμουν τίποτα. "Επιτέλους ταίριαζε ένα κλειδί, μπήκε στήν κλειδωνιά και τ' άκουσα πού γυριόσε."

Τότε άρχισα νά γελά σάν ήλιος. Άνοιξαν τό καπάκι τού μπαούλου κ' είδαν μέσα διάφορα παιδικά, πλεγτά ρουχαλάκια, καλτσάκια, σαπούνια, γιακάδες. Κι' ενώ οι ύπάλληλοι μάχνανε ανάμεσα σέ κείνα τά πράγματα γιά νά δούν μήπως ύπάρχη τίποτε πού νά πληρώνη δημοτικό φόρο, εγώ αναρωτιόμουν πούδς φουκαράς τήν έπασθε και πήρε τό μπαούλο μου γιά δικό του και τραβούσε τώρα ήχοος μέσα στό Παρίσι, μέ τό άμπελαρισμένο πτώμα τής χήρας. Και τό περιεργότερο από όλα, εινε πού δέν άκουσα ποτέ τό παραμικρότερο γι' αυτή τή ύπόθεσι. Μήπως ο άνθρωπος πού πήρε τό μπαούλο μου φοβήθηκε μή μπλεχτή κι' απόφυγε νά αναφέρει τό λάθος του στή άστυνομία, Δέν έχω ιδέα. Δέν μπορώ όμως νά κρατήσω τά γέλια, όταν συλλογιέμαι τί μούτρα πού θάκανε ο κακομοιρης, μόλις άνοιξε τό μπαούλο μου!

Μέσα στά διάφορα πλεγτά τού μπαούλου, θρήκα και αυτό τό μάλλινο γιλέκο. Τό φορώ τρία χρόνια τώρα και κρατάει, ξέρεις, μιά ζεστασιά...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 966)

και είδαν κοντά σ' ένα μικρό θόλο ένα παράξενο φυτό, ένα κάκτο, πού μεγάλωνε σιγά-σιγά μπροστά στά υάτια τους. "Ο Λάρου, περίεργος, έσκυψε πιο κοντά, κι' από μιά χαρμαίδα πού είχε άνοιξει ο κάκτος στήν άκρη τού θόλου, είδε έναν παλιό Ίνδικό τάφο, γεμάτο από πολύτιμα πετράδια πού άστραφταν μέ ιριδωτές λάμψεις.

— "Ο θησαυρός τού Άκάβα! φώναζε κατάχλωμος από τή συγκίνηση ο Λάρου Χουάτ.

Η Άλιαν έσκυψε κοντά του κ' είδε κι' εκείνη τό λαμπύριο των πετραδιών. "Εοφίσε τότε τό χέρι του και τόν κοττάξε μέ τρυφερότητα στά μάτια, εύχυσισμένη.

— "Εκείνη τή σάρα ή άμορφη Άμερικανίδα είχε ανακαλύψει κι' έναν άλλο θησαυρό πού πολύτιμο: τόν έρωτα.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 986)

Χάρισσον, γιά νά μήν άκούση τήν φωνή τού άδρατου προστάτου τής, είχε πληρώσει μέ τή ζωή τής αυτή τή έπιπολασιότητα τής.

— Άλλά ύπάρχουν ακόμη κι' ένα σωρό άλλα παραδείγματα ανθρώπων, οι όποιοι προαισθάνονται τόν κίνδυνο πού τούς άπειλεί. Δυστυχώς όμως πολύ λίγοι εινε εκείνοι πού προσέγουν αυτή τήν προειδοποίηση. "Όλοι οι άλλοι κάνουν πάντα ό,τι τούς καταβή στο κεφάλι και δέν ύποχωρούν μπροστά και στόν μεγαλύτερο κίνδυνο. Γι' αυτό και πληρώνουν ακριβά κάθε άνοησία τούς, όπως δικαιοσως παρατήρησε στό τέλος τής ομιλίας του κι' ο καθηγητής Κρόκ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 965)

"Ετσι κ' έγινε... Τήν επομένη, κατά τά μεσάνυχτα, ή "Εθιβ και ο Τζών γυριόσανε και πάλι από τούς ίδιους σκοτεινούς δρόμους, φεύγοντας από τά ίδια κακοσχημαστά κέντρα. Ο Τζών ήταν έξαιρετικά νευρικός, διαρκώς έρριχνε γύρω του άνήσυχες ματιές. Η "Εθιβ γελοούσε μέ τούς φόβους του...

— Ξαφνικά, όμως, πίσω από τή γωνιά ενός δρόμου πρόβησαν δυο σιλουέτες, πού ώρμησαν εναντίον τού ζεύγους, μέ διαθέσεις κάθε άλλο παρά αγαθές... Άλλά τήν ίδια στιγμή, από μιά άλλη γωνιά παρουσιάστηκαν δυο Γάλλοι χωροφύλακες, συνοδευμένοι και από δυο άνδρες μέ πολιτική περιβολή—τούς δυο μυστικούς άστυνομους, πού είχαν έντολή από τόν κ. Στάρχοπ Χάλες νά προστατεύουν τήν γυναίκα του... Και οι άστυνομικοί, μέ λίγες γοργές κινήσεις, πέρασαν τήν χειροπέδε δχι μόνα—α τις δυο "σιλουέτες", άλλα και στόν...Τζών Πάρκιγκ!...

— "Απέτυχε τό κόπο σου, Μπράουν! ειπε ένας από τούς μυστικούς άστυνομους στόν θήθεν Πάρκιγκ. Σε παρακολουθούμε δεκαπέντε μέρες τώρα θημα πρós θήμα... Και άπνευ πού ή κυρία Στάρχοπ Χάλες φοράει τά άληθινά τής μπίζου, άπόψεις νά φανερωθής ποιός εισαι... Κ' έβαλες τούς συντρόφους σου νά ληστεύουν τήν κυρία...

— "Ο Ίζών χαμήλωσε τά μάτια του, χωρίς νά πη τίποτα...

Μά ή "Εθιβ άρχισε νά γελά, νά γελά μέ όλη τής τήν καρδιά.

— "Οι άλλοι τήν κύτταζαν κατάπληκτοι, χωρίς νά μπορουν νά έξηγήσουν τήν άσπρη ή τής ξαφνικής εύθυμιά τής.

— "Ω, αγαπητέ μου φιλε, τί έπαθες! ειπε, τέλος, στόν Τζών Μπράουν. Πόσο απ' λυπάμαι... Τήν έπαθες άσχημα... Μά, τόσο καρό, φορούσαι...τ' άληθινά μου μπίζου! Είχα άφήσει στόν κοσμηματοπώλη τά ψεύτικα, γιάτι μού έκανε κακό νά άποχωριστώ τά γνήσια μου κοσμήματα... Γιατί ξεγέλασα και τόν Ίζον τόν καταστηματούχη; "Ετσι...από μιά ιδιοστροπία... Άλλά σήμερα, γιά νά σέ πειράξω, γιά νά σου δείξω ότι δέν φοβάμαι τίποτα, άφισα τ' άληθινά και φόρεσα τά ψεύτικα μου—θεβαίνα ότι δέν θά καταλάβανεις τί παιγνίδι σου έπαίξει, ότι θά νόμιζες πως σήμερα ακριβώς φορώ τ' άληθινά... Και τήν έπαθε, φτωχό μου φιλε! Και θά σέ πάνε τώρα φυλακή! Τι κρίμα! Χόρευες τόσο καλά!...

OSCAR FEILD

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

(Συνέχεια εκ της σελίδος 992)

— "Ο Τζών Μπάρρμυρ, πάλι, στήν περιήφιμη δημιουργία του "Ερρίκος ΙΓ", φορούσε από τήν αρχή ως τό τέλος μιά σιδερένια πανοπλία, μέ τήν όποια ήταν ύποχωρευμένος νά μονομαχή, νά ίππεύη, νά κυνηγή, τρέχοντας τούς άντιπάλους του και επί πλέον νά παίζη περιπατητές έρωτικές σκηνές.

Τέλος, ο Τζώνυν Ίβισμουλλερ και ή Μάρρην "Ο Σουλλιβαν, οι άληθινόμητοι πρωταγωνιστά του «Ταρκάν», όπως έπαζαν σχεδόν ολόγυμνοι μέσα στή Λούγκλα, ύπέφεραν τά πόνειρα από τά άγκάθια, από τά νυχια τών ζώων και από τά μετερά κλαδιά. Τόσο τό σωμα τής Μάρρην "Ο Σουλλιβαν, όσο και τό ύπέροχο σώμα τού Τζώνυν Ίβισμουλλερ ήταν πάντα καταματωμένα από τις πληγές. Κι' όμως οι θεατάί αυτού τού φιλιμ δεν βλέπουν τίποτα, γιάτι πάνω από κάθε τέτοια πληγή ύπάρχη ένα παχύ στρώμα τ'άστας...

Καθώς θλέπετε λοιπόν, ή μόνη παρηγοριά σ' αυτά τά άφάνταστα μαρτύρια πού τραβούν οι ήθοποιοί τού κινηματογράφου, γυναίκες κι' άνδρες, εινε οι μεγάλοι μισθοί τους.

BIKY ΜΠΑΟΥΜ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 977)

ζήσω. Πως τόλμησε νά ζητήσης τήν συνδρομή μου;

— "Επειτα όμως σκέφθηκε ότι αυτά τά πέζος ύπάρχουν ακόμη στήν...κάλτασ τής κι' ότι άν τήν άφινε στό έλεος τών άστυνομικών, αυτός θά έβγαλε ζημιωμένος. "Εσπευσε λοιπόν νά τή σηκώση από κάτω και νά τής δηλώση ότι τού χρειαζόντουσαν λεφτά γιά νά φρονιστή νά μή τήν τιμωρήσουν. Κι' ή Καρμέλα τού έδωσε τήν...προίκα τής. "Επειτα ακολούθησε τούς άστυνομικούς ήσυχη ότι ο "Άλφρεντ θά τή γλύτωνα από τά κάτεργα. Και πράγματι ο "Άλφρεντ νά κατάφερε περίφημα. Μέ τις κολακειές του και τις ύποσχέσεις του κατώρθωσε νά πείση τούς άστυνομικούς ν' άφήσουν έλευθερη τήν Καρμέλα. Άλλωστε οι "Άργεντινοί άστυνομικοί κάνουν τόσες θρωμοδουλίες, ώστε δέν τούς συμφέρει νά μαλώσουν ή' έναν "επαγγελματία. — "Επών ο ανιόρ "Άλφρεντ. Γι' αυτό προτίμησαν ν' άφήσουν ήσυχη τήν Καρμέλα και νά συλλάβουν τόν φαρμακοποιό Σορέλο, από τόν όποιο έκόλλαστε δέν ειναν νά κερδίσουν τίποτα...

ΤΖΩΝ ΠΕΡΚΕΡ